

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa M. S.

przeciwko Hotelowi [...] w W.

o przywrócenie na poprzednie warunki pracy i o przywrócenie do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 24 września 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 31 stycznia 2014 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 stycznia 2014 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy w W. – w sprawie z powództwa M. S. przeciwko Hotelowi [...] w W. o przywrócenie na poprzednie warunki pracy i o przywrócenie do pracy – oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 13 lutego 2013 r., którym Sąd Rejonowy: zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 15.249 zł tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia (pkt 1.); w pozostałej części powództwo oddalił (pkt 2.); zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.984 zł tytułem zwrotu opłaty od pozwu wniesionej w związku z odwołaniem od rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia (pkt 3.); zniósł pomiędzy stronami koszty zastępstwa procesowego (pkt 4.); wyrokowi w pkt 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 5.083 zł (pkt 5.).

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego (w całości) powódka zaskarżyła skargą kasacyjną. Skargę oparto na pierwszej podstawie kasacyjnej określonej w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. dotyczącej naruszenia przepisów prawa materialnego.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wskazano, że w sprawie występują następujące istotne zagadnienia prawne: „Czy pracodawca może rozwiązać umowę o pracę na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. kodeks pracy (jednolity tekst: Dz.U. 1998 r. Nr 21, poz. 94), pracownikowi posiadającemu aktualne badania lekarskie, ze względu na nie wykonania badań lekarskich potrzebnych do wykonywania pracy na nowym stanowisku pracy przed upływem okresu wskazanego w art. 42 § 3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. kodeks pracy (jednolity tekst: Dz.U. 1998 r. Nr 21, poz. 94) na wyrażenie przez pracownika oświadczenia, czy przyjmuje nowo zaproponowane warunki pracy?”, „Czy Sąd może zmienić roszczenie o przywrócenie do pracy na roszczenie odszkodowawcze pracownikowi, któremu rozwiązano umowę o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p., ze względu na jego uczestnictwo w legalnych pikietach organizowanych na podstawie ustawy z dnia 5 lipca 1990 r. Prawo o zgromadzeniach (jednolity tekst: Dz.U. 2013 r., poz. 397), jeżeli pracownik ten jest przewodniczącym zakładowej organizacji związkowej, podlegającym szczególnej ochronie z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. 2014 r., poz. 167)?”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powódki nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności

wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179); 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia Sądu

Najwyższego z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504) i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Wymóg ten jest uzasadniony publicznymi celami rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2007 r., V CSK 356/07, LEX nr 621243). Ograniczenie się przez skarżącego do pytania nie jest wystarczającym określeniem zagadnienia prawnego, jeżeli zagadnienie prawne nie zostało przedstawione bez odniesienia się do ogólnych problemów interpretacyjnych (postanowienie Sądu Najwyższego z 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451).

Istotne zagadnienie prawne jako przyczyna przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określona w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. musi występować w sprawie – wynikać na tle podstaw (tak faktycznej jak i podstawy prawnej) zaskarżonego skargą kasacyjną wyroku Sądu drugiej instancji. Nie można przedstawiać – jako istotnego zagadnienia prawnego sprawy – kwestii oderwanych od podstaw orzeczenia Sądu drugiej instancji.

Pierwsze z postawionych w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie rozpatrywanej skargi kasacyjnej do rozpoznania pytań dotyczące – jak to określa autor skargi w bardzo obszernym uzasadnieniu wniosku – „zagadnienia związanego z odmową wykonania badań lekarskich” nie uwzględnia w swojej konstrukcji zasadniczych ustaleń zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w W., zgodnie z którymi u pozwanego pracodawcy nastąpiła zmiana struktury organizacyjnej przez podporządkowanie działów produkcji gastronomicznej i zaplecza gastronomii jednemu kierownikowi – Kierownikowi Działu Produkcji Kuchennej i Zaplecza Gastronomii, wskutek czego doszło do likwidacji stanowiska pracy zajmowanego przez powódkę – Kierownika Zaplecza Gastronomii. Likwidacja stanowiska pracy powódki miała charakter rzeczywisty. Stanowisko to nie funkcjonuje już w strukturach organizacyjnych pozwanego hotelu, lecz w jego miejsce zostało utworzone nowe stanowisko, obejmujące kierownictwo jednocześnie nad dwoma działami w pozwanym hotelu. Sąd ustalił, że pozwany pracodawca z uwagi na

zmianę stanowiska pracy powódki, miał prawo domagać się od powódki wykonania badań koniecznych do wykonywania pracy na nowym stanowisku, z uwagi na możliwość delegowania powódki na nowe stanowisko do końca okresu wypowiedzenia, wówczas, gdyby zmiana organizacyjna nastąpiła przed upływem okresu wypowiedzenia. Ponadto gdyby okazało się, że zaproponowane powódce stanowisko jest nieodpowiednie ze względu na jej stan zdrowia, to pracodawca musiałby rozważyć możliwość zaproponowania powódce innego stanowiska pracy. Powódka w pełni świadomie nie wykonała badań lekarskich, bezpodstawnie przyjmując, że ma czas do upływu połowy okresu wypowiedzenia, lekceważąc tym samym polecenie pracodawcy. Powyżej przedstawione okoliczności stanowiły płaszczyznę subsumcyjną przepisów prawa materialnego wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego skargą kasacyjną wyroku Sądu Okręgowego w W. i przyjęcia, że zachowanie powódki polegające na niewykonaniu polecenia poddania się badaniom lekarskim, stanowiło naruszenie jej podstawowych obowiązków pracowniczych – miało charakter bezprawny.

Druga z postawionych kwestii – także bardzo szeroko uzasadniona w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania – pomija w samej konstrukcji postawionego pytania regulację określoną w art. 8 k.p. oraz art. 477¹ § 2 k.p.c. Tymczasem możliwość uwzględnienia przez Sąd Pracy na podstawie art. 477¹ § 2 k.p.c. roszczenia o odszkodowanie zamiast roszczenia o przywrócenie do pracy (art. 56 k.p.) zgłoszonego przez powódkę – pracownika objętego ochroną przed rozwiązaniem stosunku pracy określoną w art. 32 ustawy o związkach zawodowych, Sąd Okręgowy w W. w zaskarżonym wyroku ocenił przez pryzmat regulacji określonej w art. 8 k.p. Sąd Okręgowy uznał, że w niniejszej sprawie wystąpiła wyjątkowa okoliczność uzasadniająca zastosowanie art. 8 k.p. względem roszczenia powódki o przywrócenie jej do pracy i na tej podstawie oddalenie tego roszczenia, przy jednoczesnym uwzględnieniu roszczenia alternatywnego (odszkodowania). Według Sądu drugiej instancji pracodawca rozwiązując stosunek pracy powódki oczywiście naruszył przepisy art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy o związkach zawodowych, a także art. 13 ust. 1 ustawy o społecznej inspekcji pracy; jednak przywrócenie powódki do pracy byłoby nieuzasadnione wobec ciężkiego naruszenia przez nią obowiązków pracowniczych, a także wobec

zachowania powódki po rozwiązaniu umowy o pracę: powódka przez kilkanaście miesięcy uczestniczyła w manifestacjach organizowanych przez związek zawodowy, mających na celu wymuszenie zmiany decyzji pozwanego pracodawcy o zwolnieniu powódki. Oceny tej nie zmienia wskazywany przez powódkę fakt, że pikety te były legalne i organizowane przez związek zawodowy, nie zaś przez powódkę, ponieważ manifestacje te istotnie uderzały w interesy pracodawcy, a powódka brała w nich czynny udział. Drugie z postawionych pytań nie uwzględnia w swojej konstrukcji przepisu art. 8 k.p.; nie zostało również oparte na art. 477¹ § 2 k.p.c.

Na marginesie należy wskazać, że wątpliwości wywołuje zawarta w sentencji zaskarżonego wyroku data wyroku Sądu pierwszej instancji oraz sposób określenia strony pozwanej, co jednak nie było podnoszone w skardze kasacyjnej.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

eb